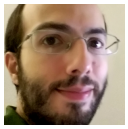
Invisible

Per JoanM el dt., 10/07/2018 - 16:55

He sortit al carrer, amb la motxilla. L'home de qui et parlo el veia sovint quan tombava per la vorera, de pas. Mirava, i a mi em feia vergonya passar per allà, no sabia aguantar-li la mirada, assegut a terra en aquell estat. Però Jesús, un dia anava a vorejar-lo com feia sempre i vaig sentir com un pressentiment: aquell a qui em feia por mirar eres tu. I em feia por perquè callava proclamant veritats escandaloses de la meva vida còmode. Vaig girar i vaig saludar-lo, em vaig presentar. Li vaig confessar que sempre passava de llarg, que senzillament volia saber com estava. Va ser una conversa amable, cordial. Era una vida fràgil, indigent.

Avui estic al davant del portal: duc un entrepà a la motxilla, li duia a ell perquè... no sé per què. Tu, Déu meu, m'atreus a fer bogeries per l'Evangeli, així els dies són preciosos, emocionants, valen la pena. Però ell no hi és. On ets Jesús? Has tornat a emigrar? Has fugit d'una pallissa d'algun brètol? Perplex, et busco amb la mirada... no sé ni tant sols com et dius, però recordo els teus ulls. M'assec a la vorera, i em menjo l'entrepà. I a cada mossegada començo a entrar dins el cor per comprendre per què aquell entrepà era l'únic que estava disposat a donar de la meva vida. Potser aquest entrepà enceta una peregrinació de dalt cap a baix. Cap a Tu.